

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. D. N.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2022 č. j. CPR-30229-7/ČJ-2021-930310-V230

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. 7. 2022 č. j. CPR-30229-7/ČJ-2021-930310-V230 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Marka Eichlera, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-263575-16/ČJ-2021-000022-SV ze dne 7. 10. 2021, a to tak, že část výroku ve znění „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky*“ byla změněna a nově zní „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování.*“ Ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu, odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 40 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou ohledně nevyžádání spisu pobytového spisu žalobce od Ministerstva vnitra České republiky a nesprávně tak určil dobu nelegálního pobytu. Napadené rozhodnutí považoval za vnitřně rozporné, neboť v jedné části rozhodnutí hovoří o tom, že doba nelegálního pobytu by měla být počítána ode dne 1. 4. 2021, avšak dále uvádí, že doba nelegálního pobytu je počítána ode dne 1. 2. 2020.
3. Měl také za to, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností napadeného rozhodnutí vůči jeho rodinnému a soukromému životu. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, dle kterého nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což správní orgány údajně nikterak nereflekovaly. Tím, že nebyla reflektována veškerá hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce měly správní orgány způsobit nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí. Byl přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, nepřiměřená měla být jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění a doba k vycestování.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobou napadeného rozhodnutí. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Z jednání, které se konalo před zdejším soudem dne 27. 9. 2022, se žalovaný omluvil, zástupce žalobce se bez omluvy nedostavil.

7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-263575-2/ČJ-2021-000022 ze dne 6. 10. 2021, podkladové materiály, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-263575-11/ČJ-2021-000022-SV ze dne 7. 10. 2021, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-263575-12/ČJ-2021-000022-SV ze dne 7. 10. 2021, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-263575-16/ČJ-2021-000022-SV ze dne 7. 10. 2021, odvolání žalobce ze dne 12. 10. 2021 vč. doplnění ze dne 20. 12. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-30229-7/ČJ-2022-930310-V230 ze dne 25. 7. 2022.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 6. 10. 2021 v 21:30 hod. prováděla hlídka cizinecké policie pobytovou kontrolu na ulici Libušská 78, Praha 4, kde kontrolovala cizince, který se prokázal povolením k pobytu č. 000901932 platným od 25. 10. 2019 do 31. 1. 2020 a byl ztotožněn jako žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil jiný doklad, ani jiné oprávnění k pobytu, tak vzniklo podezření, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podal žalobce dne 6. 4. 2020.
9. Při výsledku účastníka správního řízení dne 7. 10. 2022 žalobce správnímu orgánu sdělil, že žádá přítomnost tlumočníka, jelikož nerozumí českému jazyku a nepožaduje přítomnost právního zástupce. Do České republiky přicestoval poprvé v roce 2017 na základě vízového styku za účelem zaměstnání. V roce 2018 se na měsíc vrátil do Vietnamu. V České republice pracoval v automobilových dílnách v x a v x, po přestěhování do Prahy pracoval pro automobilku x. Od začátku roku 2021 pracuje brigádně tržnici Sapa. O skutečnosti, že mu zanikla zaměstnanecká karta, se dozvěděl od zaměstnavatele x v lednu roku 2021. Na území nemá žádné vazby, pouze pracovní, veškeré jeho příbuzenstvo žije ve Vietnamu.
10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-263575-16/ČJ-2021-000022-SV ze dne 7. 10. 2021 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 2 roky. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 12. 10. 2021 odvolání, které dne 20. 12. 2021 doplnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí částečně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve zbytku zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
14. Podle ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu*

s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

15. Podle ust. § 47 odst. 7 zákona o pobytu cizinců jde-li o žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, použije se odstavec 4 obdobně na oprávnění k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána. Jde-li o žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 6, použije se odstavec 6 obdobně na oprávnění k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, kterou již cizinec vykonává a na kterou žádá o vydání zaměstnanecké karty. Věty první a druhá neplatí, jde-li o pracovní pozici, na kterou je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání. Pokud ministerstvo žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nebo o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 6 zamítne z důvodu, že Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit, zaniká oprávnění k výkonu zaměstnání ode dne následujícího po dni oznámení tohoto rozhodnutí; odkladný účinek odvolání proti tomuto rozhodnutí se na oprávnění k výkonu zaměstnání nevztahuje. O oznámení rozhodnutí podle věty čtvrté ministerstvo bez zbytečného odkladu informuje Úřad práce České republiky - krajskou pobočku nebo pobočku pro hlavní město Prahu.
16. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Hlavní žalobní námitkou žalobce bylo to, že si správní orgány měly vyžádat pobytový spis žalobce od Ministerstva vnitra České republiky a na základě tohoto spisu určit dobu nelegálního pobytu žalobce. Dle zdejšího soudu není pravdivá úvaha žalovaného, že řízení o prodloužení zaměstnanecké karty nemělo vliv na zánik zaměstnanecké karty a že případné probíhající správní řízení ani neopravňuje žalobce k pobytu na území. Pokud bylo žalobci skutečně prominuto zmeškání podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty ve lhůtě, a tudíž by na toto podání bylo nutné hledět jako na učiněné včas, tak by dle ust. § 47 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců bylo nutné považovat zaměstnaneckou kartu za platnou do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. To ostatně vyplývá i z informace, kterou poskytlo správnímu orgánu prvního stupně Ministerstvo vnitra České republiky (u kterého řízení probíhalo a je u něj uložen i pobytový spis žalobce) v rámci ověření v den zadržení žalobce. Dle soudu je tedy nezbytné postavit najisto, zda žalobci skutečně vznikla fikce pobytu a od jakého data skutečně trval jeho nelegální pobyt na území České republiky.
18. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností napadeného rozhodnutí vůči jeho rodinnému a soukromému životu. K nezbytnosti posoudit veškerá kritéria uvedená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že nesouhlasí s výkladem daného ustanovení tak, jak jej učinil žalobce. Výčet kritérií v ust. § 174a je výčtem demonstrativním neboli výčtem příkladným, není tedy úplný, ale charakterizuje svůj rozsah uvedením několika typických prvků. Smyslem demonstrativního výčtu je definovat obecně a ilustrativně prvky výčtu tam, kde jejich úplné vyjmenování je nevhodné či nemožné.

Příkladem může být výčet polehčujících okolností v trestním zákoníku, soud může za polehčující okolnost uvážit i jiný prvek, než jaké jsou ve výčtu uvedeny, stejně tak tomu je i v případě přezkoumávaného řízení, kdy správní orgán může zvážit i jiná kritéria, pokud jiné prvky či podmínky, které posuzuje, jsou podobné těm v zákoně již uvedeným, což správní orgány ve svých rozhodnutích učinily. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí toto hodnocení provedl na straně 6 a žalovaný také na straně 6 napadeného rozhodnutí. Dle zdejšího soudu tyto hodnocení reflektují zásadní aspekty případu žalobce, kdy tento je zdrav a celá jeho rodina žije ve Vietnamu a nebylo zjištěno, že by měl v České republice jakékoliv vazby, na území pobývá pouze kvůli práci, kterou v současné době vykonává nelegálně.

19. Zdejší soud má také za to, že přijaté řešení odpovídá případu žalobce a není nepřiměřené. Nelegální pobyt žalobce byl odhalen činností policie, trval nejméně po dobu jednoho a půl roku, kdy na území brigádně pracoval, přestože jeho zaměstnanecká karta zanikla. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 2 let považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin.
20. S přihlédnutím ke shora uvedenému nezbylo soudu než žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit především proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, kterou tvoří náklady na právní zastoupení žalobce ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. září 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně